

Inimese Poeg - kink maailmale.

Jeesuse sünnilooga on enamused meist tuttavad, seda enam, et tegemist suurimate kirikupühadega kirikuaastas. Kuid kui paljud meist mõtlevad Kristusele, kui rahutoojale maailmas?

Prohvet Jesaja raamatu 9 peatükist võime lugeda: „Rahvas, kes käis pimeduses näeb suurt valgust. Neile, kes elavad süngete varjude maal ja keskel, paistab valgus.“ (Jes.9:2) Jesaja kuulutas siin ette valguse-Kristuse tulekut inimesena siia maa peale. Ometi ei tulnud ta maailma, kui revolutsionäär või mässule õhutaja, kes vabastaks iisraellased ränga Rooma ülemvõimu alt, vaid ta tuli kui lihaks saanud alandliku meelsusega Õpetaja, kes pööras rahva näo taas oma Looja poole. Jeesus isikuomadused, tema armastav ja hooliv suhtumine, peegeldasid Jumala isikuomadusi. See oli midagi, mis eristas teda tavainimestest. Jeesus ise armastas end nimetada Inimese Pojaks. See tähendab, et oma olemusega peegeldas ta kõike seda, mida me võime näha Jumala kordumatus loomingus. Sõna sai otses mõttes inimese kuju.

Talv seostub paljudele inimestele ikka aja mahavõtmise, küünalde põletamise ja mõtiskluse hetkedega. Võtkem siis seda aega ja süvenegem Piibli kaudu ikka ja jälle selle mehe elusse, kelle võimuses oli muuta maailma ajalugu ja seda niivõrd, et me teda tõeliseks kingiks pidada võime.

„Vaata, ma kuulutan teile suurt rõõmu: teile on täna Taaveti linnas sündinud Päästja, kes on Issand Kristus!“

SAVI TALUS SAI OSA JÕULUIMEST

10 detsembril lõpetas koguduse pühapäevakool oma sügisese hooaja Assamalla, Savi talu jõulumaal. Uut hooaega alustame taas 14 jaanuaril 2018.

Kohal olevad lapsed said osa tõelisest jõulumaast. Põlesid tõrvikud ja jõulumaa väravate juures süütas koguduse õpetaja Meelis-Lauri teise adventi tähistamiseks sümbolised adventiküünlad. Pühapäevakooli lapsed meisterdasid talu perenaise Katrini juhendamisel endale vahvad jõululaternad ja peremehe Kristjani juhendamisel said nii kitsed kui lambad endale pidusema ninaesise. See tähendas üldjoontes seda, et lapsed toitsid neid kuivikutega ja said neid ka kõrvade vahelt mõnusasti sügada.

Järgnes jõulujutu kuulamine hubases, selleks spetsiaalselt püstitatud telgis. Selle aasta jõulujutu vestis pühapäevakooli õpetaja Karin-Kristel, kes pajatas üksikust küünlameistrist onu Juuliusest, kes kunagi polnud sattunud kirikusse ja siis justkui juhuslikult lastekoori laulu ukse tagant kuulama jäädes, võttis ta südame rindu ja sõandas kirikusse sisse astuda.

See, millest onu Juulius osa sai, liigutas teda hingepõhjani. Täisversiooni sellest jõululoost on kõigil võimalik lugeda juba Elulätte jaanuarikuu numbrist.

Õnnistatud pühi, rahulikku aastavahetust ja jääge ikka meiega, armsad lugejad!

Meie inimesed

Rein Saugla

„Ma pole harjunud sellise tähelepanuga,“ ütleb onu Rein, kui palun temalt intervjuud kirikulehe jaoks. Nüüd, pensionipõlves taas Kadrinas elades, võtab ta pühi vastu ikka pereringis. Paistab, et see on onu Reinule alati oluline olnud. Eks jõulude puhul ongi kõige parem oma perega koos olla.

Aastal 1940 sündinud onu Rein on oma sõnul harjunud küll lastega. Ja oma kirikuga. Pühapäevakooli tundides on sageli istunud ka muhe onu Rein ning vähe on neid pühapäevaseid jumalateenistusi või kolmapäevaseid piiblitunde, mil ta on puudunud. Pühapäevakoolis on ta jõudumööda abiks ning ka lapsed on temaga harjunud. „Olen eluaeg ikka juht olnud,“ ütleb ta muigega. Onu Rein on olnud auto-, ekskavaatori- ja tõstuki juht. Nüüd juba paar aastat ka meie koguduse aktiivne liige.

Meelis-Lauri Erikson

VASTUPANU

XIV osa

Järgmise päeva keskpäevaks toodi Helmuti puusärk Vao kiriku väikesesse kabelisse ja asetati surnuraamile. Laupäeval pidi ärasaatmine toimuma. Kaupo oli isalt palunud, et ta võiks juures olla, kui sark kabelisse kantakse ja Mait vaid noogutas vaikides. Tal ei olnud selle vastu midagi.

Noorsand jäi seisma kabeli ukse juurde ja vaatas vaikides pealt isa ja veel mõnede meeste toimetamist. Kabeli suurtest avatud ustest välja vaadates, nägi ta õhus kergelt keerlevaid lumehelbeid. Tõsi, oli ta ju ennegi surnuid kirstus näinud, kuid Helmuti vaatamine tegi poisi kuidagi nukraks. Kui võõrad mehed olid lahkunud ja nad isaga kahekesi jäid, astus Kaupo kabelist välja ja teadmata isegi miks, hakkas nutma. Maidule ei jäänud see märkamata. Aeglaselt astus ta poja juurde ja võttis tal kindlalt õlgadest kinni:

„Poeg?“

Kaupo vaikis ja küsis alles mõne aja pärast:

„Paps, kas surm on kõige lõpp?“

„Ei, kristlaste jaoks pole surm kindlasti kõige lõpp, sest meil on ju igavese elu lootus, kui püsime kindlalt usuteel ja armastame Jumalat südamest ja hingest ning kogu oma mõistusega. Vaata, Kaupo, ma olen nendel viimastel päevadel siin palju mõelnud. Sa võid ju küsida, et millest? Ma siis nüüd vastan sulle. Olen mõistnud, et elu on õppetund, et kõik see, mis meie eludes juhtub või ei juhtu, on meile nii või teisiti õppetunniks, sest Jumala plaanid on tihti sootuks kõrgemad, kui meie endi omad. Mäletan, kui ühel samasugusel veebruari kuu päeval meie papa Lembit ka üht matust läbi viis. Selle mehe ärasaatmisele oli tulnud vaid seitse inimest. Elu ajal oli see mees end nii põhja joonud, et kui lähedased tulid teda ärasaatma, polnud mehele kirstu korraliku ülikondagi selga panna. Papa oli siis nõus neile ühe enda omadest andma. Ei peielauda, ei midagi. Aga ma mäletan, et palvetasin tookord mõttes selle mehe eest. Palvetasin kogu südamest. Aga elu- see on tõsine asi.“

Kaupo vaatas isale otsa ja sositas:

„Lähme siit ära, isa!“

„Lähme, aga pea meeles, Kaupo, kristlane peab alati julgema tunnistada oma nõrjust. See pole üldse häbiasi.“

Isa sulges ohates kabeliukse ja nad kõndisid kirikuaiaist välja, auto suunas.

Autos oli Kaupo kõrvalistmel istudes küll erakordselt vaikne, kuid tema mõtted olid Mäksi ja ta isa juures. Kummaline, et just selle paari nädala jooksul oli nende, Mooritsate peres nii

palju juhtunud, et Kaupo tundis korraka, et ta on väsinud asjadele vastu sõdimast. Et tal ei ole selleks enam jõudu ega tahtmistki. Esmaspäeval, kooli minnes katsub ta kindlasti Mäksi ja Veiksiga rääkida ja õpetaja Ploompuu eeski peaks kindlasti vabandama.

Koju jõudes sulges Kaupo end taas oma tuppa. Tal ei olnud tahtmist praegu kellegagi rääkida. Südame alt oli raske ja kurgus klomp ning oma seotud kätt vaadates tikkusid pisarad jälle kangesti silma.

Noormees heitis voodisse kerra nagu kass, surus käed palveks kokku ja üle kuivade huulte tulid järgmised sõnad: „*Armas Jeesus, ma tunnistan sulle oma patud. Tule mu südamesse elama ja tee mind endale meelepäraseks inimeseks. Õnnista mu ema Margiti haiglas ja seda väikest beebit, kes kasvab tema sees. Hoiä isa Maitu homme sel raskel päeval. Õpeta mind oma tarkuse kaudu olema kannatlik. Aamen.*“

Järgmise päeva keskpäeval liikus Aruküla kabeli poole oma kümmekond inimest, et avaldada viimast austust Helmutile, keda kõik Vao külas teadsid ja väga armastasid. Ärasaatmisele olid siiski tulnud vaid valitud, sest niisugune oli olnud Helmuti enda soov. Kaupo seisis hauakäepast veidi eemal ja jälgis inimesi. Midagi tema sees oli nende päevade jooksul muutunud. Nüüd mõistis ta tegelikult, kui väga pidas isa lugu oma ametist ja sellest, kes ta oli. Kaupo tundis korraka suurt häbi, vanemate, Mäksi ja isegi Veiksi ees, kuid ta uskus, et kõike on võimalik veel muuta. Ta peab seda ainult ise tahtma ja soovima. Haud aeti kinni ja inimesed hakkasid liikuma kohviku suunas, kuhu pidi olema kaetud peielaud. Kaupo astus veelkord Helmuti pargadega ehitud hauakäapa juurde, kus seisis ka ta isa. Kaupo märkas alles nüüd, et paps oli nende päevade jooksul kuidagi vanemaks ja mõtlikumaks muutunud.

„Isa!“

„Mhmm?“

„Anna mulle andeks!“

„Oh, poeg, mul pole sulle midagi andeks anda, armastan sind. Nüüdsest saab kõik vaid paremaks minna, tuleb selle nimel vaid kõvasti pingutada.“ Mait naeratas pojale, kurrukesed silmanurgas ja siis hakkasid nad minema. Tee tähtede poole jätkus.....

Jutu kirjutas: Karin-Kristel Hansson. Põhineb tõestisündinud lool.

Lõpp

Meelis-Lauri Erikson
mlerikson@gmail.com

Karin-Kristel Hansson
karin.hansson@mail.ee